

ת"פ 31896/10/14 - מדינת ישראל נגד ויקטור חיוט, אריה סלומון, זאב סלומון, הלל מאיר רביבו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 31896-10-14 מדינת ישראל נ' חיוט ואח'
תיק חיצוני: 000491169/2013

בפני	כבוד השופט שמואל מלמד
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	1. ויקטור חיוט 2. אריה סלומון 3. זאב סלומון 4. הלל מאיר רביבו

החלטה

בפני בקשה לביטול כתב אישום בטענה מקדמית של הגנה מן הצדק לפי סעיף 149 (10) חוקסדרהדיןהפלילי [נוסחמשולב], תשמ"ב - 1982.

טענות הצדדים

ב"כ הנאשם 1 טענה להגנה מן הצדק בעילה של אכיפה בדרנית. לטענת הנאשם המאשימה הגישה כתב אישום כנגד חמישה נאשמים. אחד קטין וארבעה נאשמים במסגרת תיק זה. כתב האישום כנגד הקטין הוגש בבית המשפט לנוער, כאשר הקטין כבר היה בגיר (להלן: הקטין). הנאשם 1 טען כי מדובר בכתבי אישום זהים. מהראיות בתיק עולה שאחד המאבטחים מייחס לקטין פגיעה עם ברזל באחד המאבטחים. "לגבי הקטין נסגר התיק מחוסר עניין לציבור והשאלה שעולה באכיפה בדרנית כיצד יתכן שאותו גוף תביעה סבור שלגבי אחד סוגרים ואין עניין לציבור ולגבי נאשם 1 מבקשים" ענישה מחמירה. ב"כ הנאשם 1 הפנתה לפסיקה רלוונטית. בנוסף טענה ב"כ הנאשם 1 כי גם לגבי המאבטחים אשר נחקרו באזהרה התיק נסגר מחוסר ראיות. לדעת ב"כ הנאשם 1 קיימות ראיות לגבי המאבטחים. על פי חומר החקירה מצוי דיסק בו נראה מאבטח תוקף את אחד האנשים במקום. לא ניתן לקבל כי מדובר בהגנה עצמית נוכח התקיפה האגרסיבית של המאבטח.

ב"כ התביעה השיבה לטענות ב"כ הנאשם 1. לגבי תקיפת המאבטחים נטען כי המאבטחים לא תקפו את הנאשמים, אלא השיבו לתקיפת הנאשמים את המאבטחים זאת במסגרת הגנה עצמית. לגבי סגירת התיק של הקטין הגיבה התביעה כי מדובר בהליך שהתנהל בבית המשפט לנוער במסגרתו התיק נסגר בכפוף לתשלום פיצוי. התביעה סבורה כי

בית המשפט אינו יכול לבחון את ההליכים בבית המשפט לנוער משני טעמים. ראשית, שיקולי בית המשפט לנוער הם שונים מבית המשפט השלום. שנית, אין בפני בית המשפט את מכלול הנסיבות והראיות, כדי לבחון בביקורת שיפוטית את החלטת התביעה בתיק הנוער.

דין

אציין כי, במסגרת התגובה הציגה התביעה לבית המשפט את דיסק האירוע. בית המשפט צפה בדיסק ללא נוכחות הצדדים בלשכה. בשלב זה, אומר כי טענות ב"כ הנאשם 1 הן טענות ראייתיות בעיקרן. נוכח העובדה כי בית המשפט יושב כשופט מוקד ולא ישמע את התיק העיקרי במידה וישמעו בו ראיות. בית המשפט מוצא שלא לפרט את אשר צפה בדיסק על מנת לא לזהם את הליך ההוכחות. אולם אציין כי איני יכול לקבל את טענת ב"כ הנאשם 1 כי המאבטחים היו צריכים לעמוד לדין, זאת נוכח העובדה כי האנשים הנצפים בדיסק (מבלי לפרט מה עשה כל אחד) נראים יוזמים את האירוע ומתנהגים בצורה אלימה כלפי המאבטחים, בכך סגי. גם אם הדבר אינו עולה כדי הגנה עצמית, הרי שעדיין חלקם של הנאשמים באירוע הוא בעייתי ביותר. בנסיבות אלו בית המשפט סבור כי יש לדחות את הטענה המקדמית של הגנה מן הצדק אכיפה בררנית לעניין המאבטחים.

לגבי האכיפה בררנית ביחס לקטין. בשלב זה של הדיון אין מקום לקבל טענה זו. בית המשפט לא נחשף לכתב האישום של הקטין וחלקו באירוע. בית המשפט לא נחשף לשיקולים שהביאו את תביעות הנוער לערוך הסדר עם הקטין. לכן הוא אינו יכול לקבוע כי אכן הייתה אכיפה בררנית. מעבר לכך יצוין כי קיימת אפשרות ממשית, כי ההסדר שהושג עם הקטין תואם את חלקו באירוע. התביעה ציינה כי חלקו של הקטין קטן יותר מנאשם 1. בית המשפט אינו יוכל לבחון טענה זו, כאמור. מכל מה שנחשף בית המשפט לחלקו של הקטין לא ניתן לקבוע קביעות כפי שמבקשת ב"כ הנאשם 1.

בנסיבות שהוצגו לבית המשפט והראיות שבית המשפט בחן. אני מוצא לדחות את הטענה של אכיפה בררנית. הנאשמים ישיבו לכתב האישום במועד הנדחה.

מזכירות נא לשלוח לצדדים תוכן ההחלטה.

ניתנה היום, כ"ט כסלו תשע"ז, 29 דצמבר 2016, בהעדר הצדדים.